

Arnold Burenius

**ORATIO || ARNOLDI BVRENIII,|| QVAM IVSSVS EST || recitare in funere Principis ||
Henrici, Ducis Me=||gapolitani.||**

Rostock: Dietz, Ludwig, 1552

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn1785832212>

Druck Freier Zugang

MK

1325.

MK-1325.
~~AK 4024~~

ORATIO
ARNOLDI BVRENII,
QUAM IVSSVS EST

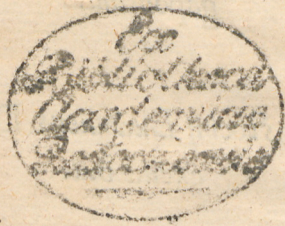
recitare in funere Principis
Henrici, Ducis Me-
gapolitani.

Rostochij Ludouicus Dietz
excudebat.

ANNO, M, D. LII.

ORATION
IN
1782

ILLVSTRISSIMO
PRINCIPI AC DO-

mino, Domino Iohanni Alber-
to, duci Megalburgensi, suo
Domino clementissimo
S. D.

*V*m superioribus diebus oratio-
tionem in funcre principis Henrici habere
à tua serenitate iussus essem, idq; ipsa officij
uox à me efflagitare uideretur, ut hoc honoris genere
principem optimum prosequerer, cuius uoluntati in li-
teris docendis tot annos seruissem, nec tamen uox tum
rauca, & decoræ actioni minime accommodata patere-
tur me, ut cupiebã, uel tuæ serenitatis uoluntati, uel ho-
nori mei principis debitum officium deferre, responde-
bam eam uoluntatis significationem, quam in presentia
uocis incommoditas non sineret, me principibus adita
oratione declaraturum. Et si ipse non ignorabam me pros-
cul abesse ab ea ingenij ui, & doctrinæ elegantiã, vnde
aliquid uel tuæ maiestati decorum, uel honori ducis, qui
modo è medio dicebat, accommodatum proficisci posset,
tamen uisum est & fidei & officij esse, meum studium &

A ij

tue

tuae amplitudini, & manibus defuncti principis quoque
modo probare. Cuius facti cum tua serenitas, pro sua sa-
pientia, causas omnium optime uideat, quibus officio-
rum momenta iure ponderantur, spero tuam clementiam
hoc meum factum, qua est humanitate, in bonam par-
tem accepturam, quam Deus suae glorie in causa res-
ligionis, literarum, & totius reipublicae pro-
uehenda, clementer & misericorditer in
multos annos incolumem & flo-
rentem conseruet.

Arnoldus Burrenius.

ORATIO ARNOLDI BVRE
nij, quam iussus est recitare in fune
re principis Henrici, Ducis Me
gapolitani.

VM Scipioni Africano uis illa
nocturna esset allata, Metellus
Macædonicus, etsi uiuentis fuis
erat inimicus, tamen, audita
tanti uiri morte, & damno, quod reipub
licæ acciderat, considerato, ita uir summus
incommodo ciuitatis commotus, & rei
publicæ clade perturbatus est, ut mœsto
tultu, & uestitu sordidato in publicum
prouolaret, & uoce lamentabili exclama
ret: Concurrite, concurrite, ò ciues, mœs
nia nostræ urbis euersa sunt. Nam Scipio
Aemilianus hac nocte quiescens nefaria ui
reipublicæ ereptus est. Quo dicto uir sapi
ens testatus est, magnum accidere reipubli
cæ malum, si ea senatore forti, & consilia
rio bono spoliatur. Qua igitur nos uoce,
quoue orationis genere, uiri principes ac
proceres, aut doloris magnitudinē, quem
grauem & acerbum ex hoc funere senti
mus, testabimur, aut de clade, quam respu

A iij

blica

blica passa est non paruum, conquiremur, qui non solum senatorem fortem, sed principem reipublice longe optimum, non consiliarium tantum bonum, sed parentem patriae, prudentia singularem, authoritate summum, & conseruatorem pacis incomparabilem amisimus, idque hoc turbulentissimo seculo, & miserrimo tempore, quo undique in ecclesiam, in rempublicam calamitates graues, & exitia horrenda impendere uidentur, ad quae declinanda illa senili prudentia, & autoritate singulari, quasi diuino numine nunc opus erat. Quapropter, non iniuria tali reipublicae praeside, & tanto totius ditioris tutore orbatu grauius commouemur, & non leuiter perturbamur. Verum cum constantiae & pietatis partes requirant, ne nimium animi perturbationi indulgeamus, neue indecore luctu et dolore frangamur, sed huic Dei optimi maximi uoluntati & modeste & libenter obtemperemus, expedit, ut oculos ab hoc tristi & acerbo reipublicae uulnere, cuius conspectu omnium animis necesse est luctum & moerorem concitari,

citari, auertamus ad beneficiorum con-
templationem, quæ & multa & eximia
per hunc principem diuinitus nobis data
tenemus, ut, dum ea mente intuemur, &
in illorum cogitatione acquiescimus, præ-
sentis doloris paulisper obliuiscamur, co-
gitemusq; huic tempori magis cõuenire,
ut de gratijs Deo pro tali principe ad tem-
pus nobis concesso agēdis solliciti simus,
quam ut luctu incommoda non leuante,
sed mala augente stulte nos conficiamus.
Quapropter ut uideamus quantum Deo
nomine huius magistratus debemus, de
huius clarissimi uiri beneficijs in rempu-
blicam, et summi principis laude hoc lo-
co non nihil dicendum. Nectamen enco-
mia illa solennia, & familiares huic loco
cantilenas à me expectabitis, ut aliquid
uel de generis splendore & maiorum dig-
nitate dicam, quam summam esse uos ipsi
non ignoratis, uel de fortunę ornamen-
tis, quibus omnem eius ætatem prolixè &
abunde decoratam uidimus. Sed de ijs so-
lum dicere uisum est, quæ propria sunt pijs
magistratus & principis uere laudabilis,

A iij ut hæc

ut hæc pauca, quæ, ceteris præteritis, mihi
delegi, quorum primum pietas, qua uer-
bum Dei & doctrinã Christi, relictis pon-
tificum imposturis, & monachorum som-
nijs amplexus est, & per fines suæ ditionis
propagandam curauit, alterum, cura &
labor scholæ maioris reparandæ, & studia
literarum & bonarum artium in republica
excitandi, postremum, uirtus illa admis-
randa, qua hanc rempublicam toto sui ma-
gistratus tempore semper tranquillam &
quietam cõseruauit. De quibus dum bre-
uiter & strictim dico, non tam ingenij ut-
ribus aut aliqua benedicendi opinione,
quam uestra singulari humanitate, & ex-
cellenti uirtute fretus rogo, ut me patien-
ter & benigne audiatis. Quis non uidet in
officijs pñ magistratus, quæ permulta sunt
& religione ueneranda, & dignitate præ-
stantia, nullum esse uel Deo acceptius, uel
generi humano fructuosius & salutaris,
quam principem efficere, ut illud doctrine
genº, quod filius Dei ex sinu æterni patris
de conseruatione omnium mortalium in
hunc mundum attulit, longe lateque per
totam

totam rempublicam profeminetur, ut illa
euangelij aurora & cœlestis doctrinæ lux
generi humano impietatis tenebris partim
uicio nature ingeneratis, partim fraude
diaboli offusis, partim scelere pontificum
excitatis periculose inuoluto ita illuc
cescat, & clare spargatur, ut ex cæca illa
nocte homines emersi se ad ipsum euangeli-
j solem, & diuini dogmatis splendor-
em referre possint, eumque in hac fœda
mundi caligine, & tanta ueræ religionis
ignorantia, sic ducem sequantur, ne ali-
quando à Christi signis in hac rerum con-
fusione & obscuritate, ad Sathanæ castra
aberrant, & in uetera mala relabatur. Qua
pietatis parte & diuino officij genere sic
totam ditionem optimus princeps sibi de-
uinxit, ut nulli magistratus reipublice Me-
gapolitanæ à condito mundo extiterint,
qui aut beneficij dignitate, aut laudis pul-
chritudine cum illo certare possint. Ille mi-
nistros uerbi, & ueræ religionis doctores
ex scholis maioribus, ex uicinis regionibus
& locis ad se accersiuit, et ecclesijs præ-
fecit, qui suos ex laqueis Sathanæ, & reti-

A v bus

bus pontificum uirtute euangelij expedirent, & preferendo lucernā uerbi diuini ex tenebris istis plusquam Cimmerijs educa-
rent, ut liberati capitali errore & horrenda nocte, meliore cœlo & luce diuinitus sparsa fœlices in perpetuum fruerentur. O beneficium principis excellens, & meritum toti ditioni salutare. O rarum uirtutis exemplum, & huic terræ ante illum diem inauditum. Nam neque tota ecclesia, neque ipsa respublica uel cultum Deo gratiorē, uel officia Magistratus in rempublicam præstantiora, quæ proferat & celebret, ulla habet. Nam ut ignorantia & contemptus diuini numinis scelerum extremum est, sicut Charondæ leges testantur, ita contra uerus Dei cultus, & eius propagatio in officijs honestatis iure primas tenet. Quare si omnia beneficia & merita, quæ à primis huius reipublicæ temporibus in eam sunt collata à principibus, quos multos & uirtute excellentes, & rerum gestarum gloria claros habuit, in unum omnia congerantur, tamen hoc unum Henrici factum illa & beneficij magnitudine, & rei

rei dignitate longē superarit. Tantopere
in recte factis excellit, & cæteris uirtutum
actionibus splendore honesti præluet.
Quid, quæso, ipse mundus ex omnium
temporum recordatione uel pulchrius, uel
admirabilius habet in principum operis
bus à pietate profectis ædificatione templi
Salomonis, quod ille Rex spiritu Dei &
omni sapientia admirandus Deo tanto
sumptu, tantoque splendore extruxit, ut
ipse sol in monumentis principum, et ædi-
ficijs regum per orbem terrarum nihil un-
quam aut spectabilius, aut magnificentis-
us uiderit, siue laboris magnitudinem
spectes, qui in eo perficiendo susceptus,
siue auri, argenti, eboris, omniscq; præcio-
sæ materiæ uim & copiam, quæ in illo ex-
ornando insumpta, siue artis excellentiã
& uarietatem, qua omnes eius partes mi-
rifice sunt decoratæ, & pulcherrime expo-
sitæ, tamen istud summi regis opus tam
admirabile huic principis laudi non pa-
rum cedit, illaque multo inferius habend-
um, nisi quis pluris domum ex materia
caduca & temporis iniuriæ obnoxiam,
quam

quam uiuam & æternam Dei templum,
& ecclesiam Christi faciat, quæ cum à Sa-
thana ditione, & pontificum regno ad
Christi societatem & communionem uir-
tute cœlestis doctrinæ traducitur, ingens
gaudium, & maxima læticia toti cœlo ex-
oritur, quam nulla alia res humana quam-
tumuis mirifica excitarit. Si igitur illud
munus posteritatis memoria & omnium
admiratione, ut est, dignum habetur, nã
nos ingrati, & ab omni honesti luce auers-
si fuerimus, si tantam beneficij diuinitas-
tem non reuerenter suspiciemus, & grato
animo in perpetuum prosequemur. Toti-
us Italiae oculos Caij Cæsaris beneficium
in rempublicam in se conuertit, cuius rui-
næ multis locis relictae etiam nunc spectan-
tibus admirationem mouent, quo pontis-
nam paludem non solum exsiccauit, sed
etiam per illam mediam, multis pontibus
infinito sumptu extructis, uiam strauit,
ut accolis in urbem iter multo & breuius
& commodius esset. Quod cum homines
beneficij memores gloriose predicent, &
in cœlum laudibus efferant, qua igitur laus
de nos

denos hoc principis Henrici factum orna-
bimus, qui nō iter ad aliqua corporis com-
moda, & interitura præsentis uitæ emolu-
menta, sed ad ipsam cæli arcem, & opta-
bilem illum fœlicium animarum cætum
curauit nobis aperiendum, uepribus Dia-
boli, & sp̄inis impiorum hominum, quibz
uestitum & interclusum erat, reuul-
sis, ut hinc recta in æternam illam domum
& ueram bonorum possessionem, quam
nec oculus uidit, nec auris audiuit, nec ul-
la mens humana unquam comprehendit,
læti possemus contendere. Tum hoc ad
tanti facti commendationē accedit, quod
hanc ecclesiæ, causam, non aut rei noui-
tate, aut aliqua alia animi leuitate impul-
sus suscepit, ut plurimi per germaniam
magistratus à laude ueteris germaniæ, &
maiorum grauitate turpiter degenerantes
fecerunt, quorum alij uulgi exemplo, alij
pietatis simulatione, alij occasione rapien-
di fortunas ecclesiæ, non religione officij,
non studio iuuandæ ecclesiæ adducti, cur-
rarunt uiros bonos & de doctrina cælesti
recte sentientes parochijs ad tempus præ-
ficiens

ficiendos, uerum simulatque senserunt,
pios doctores & magistratus ecclesiæ cau-
sa uolentes in uitæ fortunarumque discri-
men uenturos, nescio, utrum maiore leui-
tate, an impietate, ante multo, quam aut
periculi ratio, aut necessitatis lex cogeret,
ad imperium sathane, & antichristi leges,
relicto Deo, & prodita ecclesia, redire pro-
perarunt. Ita manifeste impij, ut mo-
mentaneum mortalis homunculi decretū
sempiternæ immortalis Dei autoritati an-
teponerent. Non tali animo hic princeps
suauissimam illam saluatoris nostri doctri-
nam amplexus est, sed ea grauitate, ea fide,
qua pium magistratum & principem an-
tiquam ueteris germaniæ laudem in con-
stantia colenda referentem decuit, quod
constantie & pietatis exemplis satis supera-
que demonstrauit, qui toties illustri & pia
doctrinæ Christi receptæ confessione edita
blasphemis & sacrilegis impiorum homi-
num edictis de uera religione deserenda,
& antichristi dogmate recipiendo, Dei au-
toritatem preposuit iuxta euangelij uo-
cem, qua præcipitur, nos oportere magis
Deo,

Deo, quam hominibus parere, & longè
satius esse, de corporis salute, quam de
æternæ uitæ possessione, in discrimen uenire.
Intelligitis, quantam & quam ueram
laudē optimus princeps sit adeptus, tum
studio religionis Christianæ propagandæ
per prouinciã, quam imperio tenebat, &
cura iuuandæ ecclesiæ, tum constantia ean-
dem retinendi, ne e manibus ecclesiæ uel
fraude, uel minis diaboli extorqueretur,
sed ut pura & sincera posteris relinqueretur.
Nunc de eius studio atque diligentia
maioris scholæ restituendæ, breuiter, ut
temporis angustia monet, dicemus. Cum
uir excellens pro sua singulari prudentia,
& summo rerum usu facile prospiceret,
nec ecclesiam semper foelicem fore, nec
republicam diutius bene habituram, si
non ludi literarij aperirentur, & scholæ re-
ligiose diligenterque constituerentur, in
quibus florentior ætas cum alias bonas
artes, tum sacras literas pure recteq; disce-
ret, ut multi essent, qui scientia ueræ religio-
nis, & legum, & omnis humanitatis sic
excellerent, ut ijs uel munera in ecclesia
docent

docendi, uel partes reipublicæ curandæ
tuto committi & recte mandari possent.
Cumque cerneret magistratus omnibus
temporibus, qui intelligerent, quam per-
sonam sustinerent, & quid cum ecclesie,
tum reipublicæ deberent, in primis labo-
rasse, ne liberalis iuuentutis institutio, &
fidelis artium explicatio suis rebus publi-
eis deessent, nullumque principis consili-
um ad fœlicitatem totius reipublicæ uel
parandam, uel adaugendam, uel conser-
uandam rectius & accommodatius esse,
nec in omnibus eius sumptibus, & bene-
ficijs quicquam sanctius aut laudabilius
hac scholæ cura, & recta teneræ ætatis edu-
catione reperiri, nec cōtra in delictis prin-
cipum desertione huius muneris aliud esse
scelus uel reipublicæ calamitosius & gra-
uius, uel ipsi magistratui magis dedeco-
rosus & turpius, cœpit de schola consti-
tuenda laudatissimorum magistratuum
exemplo serio cogitare. Verum cum huic
eius consilio multa iuteruenirent, quibus
literarum causa semper in longius atque
longius tempus non sine eius dolore rei-
ceretur,

ceretur, ne igitur res tam ipsi Deo grata, &
 reipublicę salutaris, cum magna totius di-
 tionis calamitate pretermitteret, ipse iam
 morti uicinus, & iam iam è medio discessu-
 rus, tanta diligentia, labore, & cura cau-
 sam scholę egit, ut maiore non posset. O
 curam principi uiro decoram, & optimo
 magistratu dignam, & studium posterita-
 ti memorabile & salutare. Cum quo ge-
 nere officiorum profecto nullum militare
 decus, nulla castrensis gloria conferenda.
 Hęc enim semel fortasse profuerint, at il-
 lud semp toti ditioni salutare fuerit. Qua-
 re hoc diuino & immortali in rempubli-
 cam beneficio nullum dignius & pulchris
 in summis principum laudibus extare
 uidetur. Nam ut tēperies cęli lætę messis,
 & uberis annonę causa reperitur, sic &
 ecclesię florentis, & reipublicę foelicis
 schola sanctę constituta stirps & origo me-
 rito censetur. Nec tam zarisa eueni calig-
 nantibus corporis oculis opem tulerit,
 quam mentis cęcitatı literarum splendor
 & uirtutis & sapientię lumen medetur.
 Vnde grauius & preclare Aristoteles ius

B

dicat

dicat ad optimum ciuitatis statum, & ue-
ram reipublicę foelicitatem opus esse, ut
mores ciuium sint uirtute temperati, & li-
berali doctrina expoliti, quod partium
naturam atq; uirtutem totius constitutio
sequatur, & quales ipsi sunt ciues, talem
etiam rempublicã habeamus. Quare hoc
uirtutis exemplum dignitate maius, &
fructu uberius, quam ut aut paruis inge-
nij uiribus satis comprehendi, aut hac uul-
gari dicendi ratione p dignitate predicari
possit. Quod inceptum & inchoatũ bene-
ficiũ utinam ipsi principi per fati leges
reipublicę, ut uolebat, perficere & inte-
grum prestare licuisset. Sed hic singulari
Dei beneficio, & admirabili huius ditio-
nis fortuna accidit, quod ut huius reipu-
blicę gubernatio lege, sic etiam illius uirtu-
tis & charitatis in patriã hæreditas & imi-
tatio ad nepotes summæ spei principes p-
uenit, qui iam nunc & cura reipublicę, &
studio bene merendi de ecclesia, sic oĩbus
bonis se probant, ut hoc graue patruĩ desi-
derium suis in rempublicam beneficijs to-
ti ditioni in dies magis ac magis leuaturi
uideat

uideantur. Habetis optimi principis aīm
& studium in scholas & literas. Nuuc de
pace, qnod ex tribus ultimum erat, sequi-
tur, ut paucis, sicut de ceteris, disseramus.
Qua nescio an ipsa respublica à Deo, si ei
optio daretur, ullum munus, religione ex-
cepta, aut sibi melius & utilius, aut ciuis
bus gratius & dulcius optare possit. Illa
enim ditioni omnia pulchra, omnia saluta-
ria gignit & producit, illa altrix bonarum
artiū, largitrix diuiciarum, & omnis in re-
publica boni conseruatix. Quapropter
non abs re à poeta inter tragicos ingenio
& dignitate excellenti exclamatur: O pax
opulenta, & beatos inter pulcherrima di-
uos. Illa enim uere respublicas fortunatas
& opulentas reddit, & multo uerius locus
pletat, q̄ ille Plutus aristophanicus. Cuius
tanti boni princeps, cui nunc iūsta solui-
mus, tantam semper rationem habuit, ut
annos quadraginta octo (tot enim magis-
tratum gessit) hanc ditionem semper pas-
catam, & ab omni armorum strepitu tran-
quillam conseruarit. Ex quo uno facto nō
uulgaris prudentia principis, & moderas-
tio &

B ij

tio &

tio, & equitas erga uicinos, & suos eluceat.
Quis enim est, qui non uideat pacem uir-
tutum, quarum modo mētionem fecimus,
filiam atq; alumnam esse? q̄ sicut discor-
dię, contentiones, & bella ab iniuria & ui-
olentia proficiſcunt, ita consensum & mu-
tuum inter ciues amorem, & omnem rei-
publicę tranquillitatem ex iuſticię & mo-
derationis ſtirpe effloſcere cernimus.
Quapropter ſi philoſophi doctrina & uir-
tute ſummi iuſticię in partibus honeſ-
ti, & uirtutibus morum primas iure tri-
buunt, ita & paci illius filię in fructibus,
qui multiplices & præclari ex uirtutum
& artium fontibus ad uarias reipubli-
cę partes dimanant, eorundem authori-
tate principatus recte deferetur. Nam pax
eſt quaſi cuſtos & firmamentum bonorū
omnium, quę ſocietas ciuiliſ alicunde per-
cepit, & quibus hæc communis uita diuis-
nitus ſuſtentatur. Verum hic de hominū
peruerſitate & ſtulticia non iniuria quis
conqueratur, qui fœlicitatem & ſalutem,
quam res uerę pulchrę & bonę preſentes
adferunt, nec ſatis agnoſcunt, nec, ut par
eſt,

est, admirantur, sed ubi aliqua uel hominum iniquitate, uel casu, fortunæque arbitrio nobis sunt erepte, tum graui earum desiderio commouemur, & amissas inanis uotis nobis restitui stulte postulamus. Quis enim hunc foelicem & tranquillam reipublice statum, quem in pace inclusum tenemus, ante satis, quanti sit, ponderat, & animo, quo debet, complectitur, quam, bello exorto, oia nobis charissima Martis seuiçia, & belli fulmine de manibus extorquentur, quam religio conculcatur, parentes & liberi ante oculos foede iugulantur, matronæ & uirgines rapiuntur, fortunæ & facultates nostræ impio & barbaro militi sunt prædæ, omniaque sacra & profana horribili & formidabili incendio consumuntur, tum stultorum instar icti tãdem sapimus, tum pacis commoda sentimus, & magistratus tranquillii beneficia non sine lachrymis recordamur, reque ipsa experimur nos ante principis opera, cuius uirtute pax retenta erat, fortunatos & foelices fuisse. Quare expergiscamur & presentia pacis commoda, & hanc reipub

B iij bligg

blice fortunam, diuturnamque totius di-
tionis tranquillitatem, ut singulare Dei
donum per hunc magistratum nobis cle-
menter datum grata mente & animo ag-
noscamus atque exosculemur. Non enim
aut Iudæa, Salomone reipublicæ clauum
tetente, aut Roma, Numa Pompilio impe-
rante, fuit pacatior & quietior, quam di-
tio Megapolitana, Henrico in ea summū
magistratum gerente. Nec hanc pacis lau-
dem aliqua latrocinij macula contamina-
rit, qua nonnullę huius ditionis partes ali-
quando asperse fuerunt, quod eam cul-
pam neque uoluntas, neque aliqua dissi-
mulatio principum, sed priuata magistra-
tuum dissensio sustinebat, qua cum guber-
natorum animi atque consilia diuelleren-
tur, factum est, ut latrunculi alicubi late-
rent, & uiatori sua detraherent, quod ani-
mis atque oculis regentium distractis satis
obseruare eos specularique non possent,
ut semper discordia & in primis magistra-
tuum aliquid publici mali secum trahit.
Verum ille pacem admirabatur, ut certis-
simum publicæ salutis fontem, & com-
munis

munis libertatis propugnaculum, & contra bellum, ut pestem & perniciem reipublicæ omnium maxime detestabilem exercebatur. Quapropter illam, ut celestem numen, ueneratus est semper & coluit, & hoc, ut furiam, & manifestum societatis ciuilibus exitium semper odit, & constanter fugit. Vnde & laudatissimus princeps pulcherrimum cognomen inuenit, ut ΕΙΣΕΝΟΓΟΙΟΣ, hoc est, pacis autor & conseruator uulgo diceretur. Si igitur nihil habemus prius religione, nihil charius coniuge, parentibus, & liberis, si nihil dulcius foco & refamiliari, sit nobis & charus & uenerabilis is magistratus, per quem illa oīa salua & incolumia nobis uoluit esse Deus, idē hoc turbulētissimo seculo, & in communi prope oīm calamitate, qua ubiq; gentium omnia armorū strepitu, & bellorum procellis concutiuntur & exanimantur, ut si nostrum ocium & tranquillitatem cum aliorum fuga & miseria comparemus, ex infœlici hoc mundo sublari & in insulas fortunatas traducti uideri possimus, ubi omnis erumnæ, qua

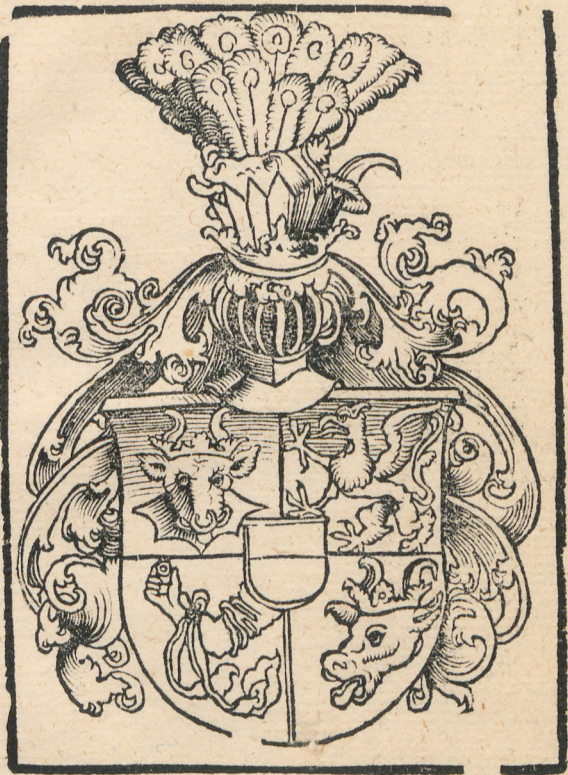
B iij hæ

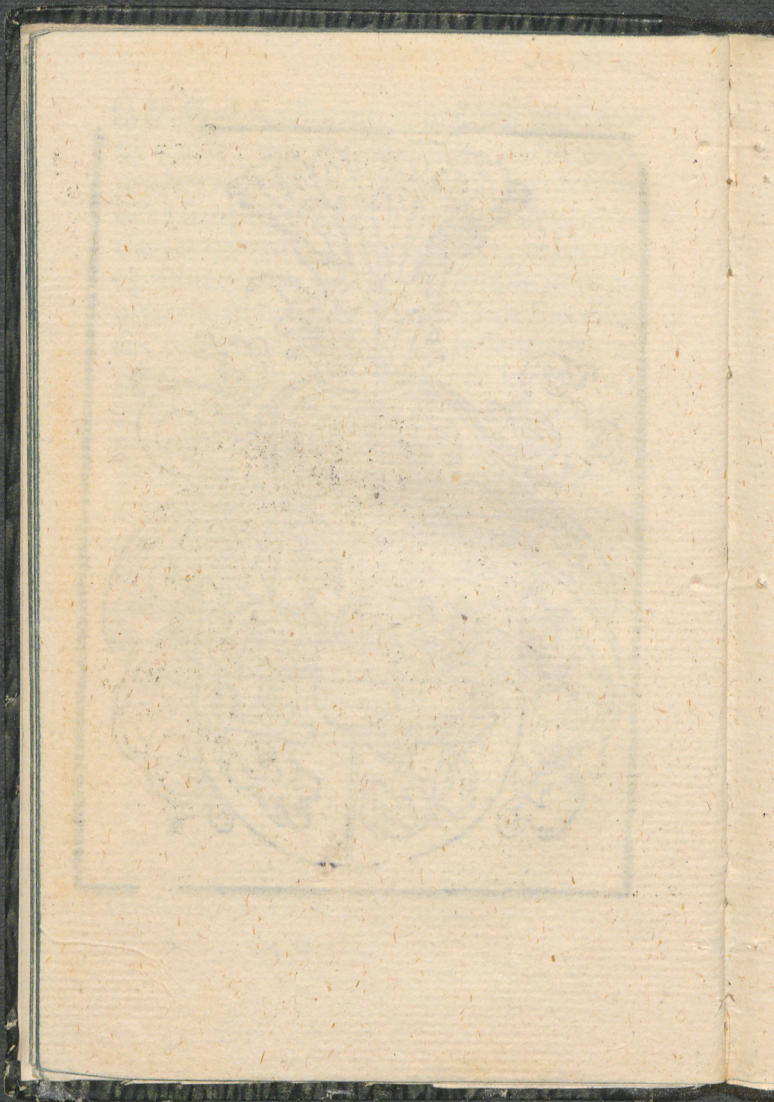
hæc ætas grauius conflictatur, expertes
uitam optabilem & beatam transigamus.
O fœlicitatem omnium opinione maiorẽ,
& toti mundo omnibus uotis expeten-
dam, & nos stupidos & iniquos, si non
cum aliqua charitate & beneuolentia usur-
pamus memoriã tot ac tantorum bene-
ficioꝝ, & pleno ore ea laudemus. Tum
ad hanc uitæ tranquillitatem accedit liber-
tas non huius seculi, sed ætatis plane au-
reæ, qua nos tum beneficio legum, tum
æquitate magistratus, in summo ocio nos-
tris fortunis & opibus, pro eo ac liberta-
tis leges ferunt, fœlices & beati fruimur
& utimur, cum ceteræ gentes per orbem
terrarum, contra disciplinam & consuetu-
dinem à maioribus acceptam, asperitate
suorum magistratuum grauius preman-
tur & nimis compilentur, perinde ac si ille
ordo non à Deo reipublicæ custos esset
constitutus, ut bonos tueretur & ornaret,
sed in hoc datus, ut sibi suauia & commo-
da quereret & amplecteretur. Quapropter
agnoscamus nostram fortunam & fœ-
licitatem, quibus non sine Numine con-
tigit

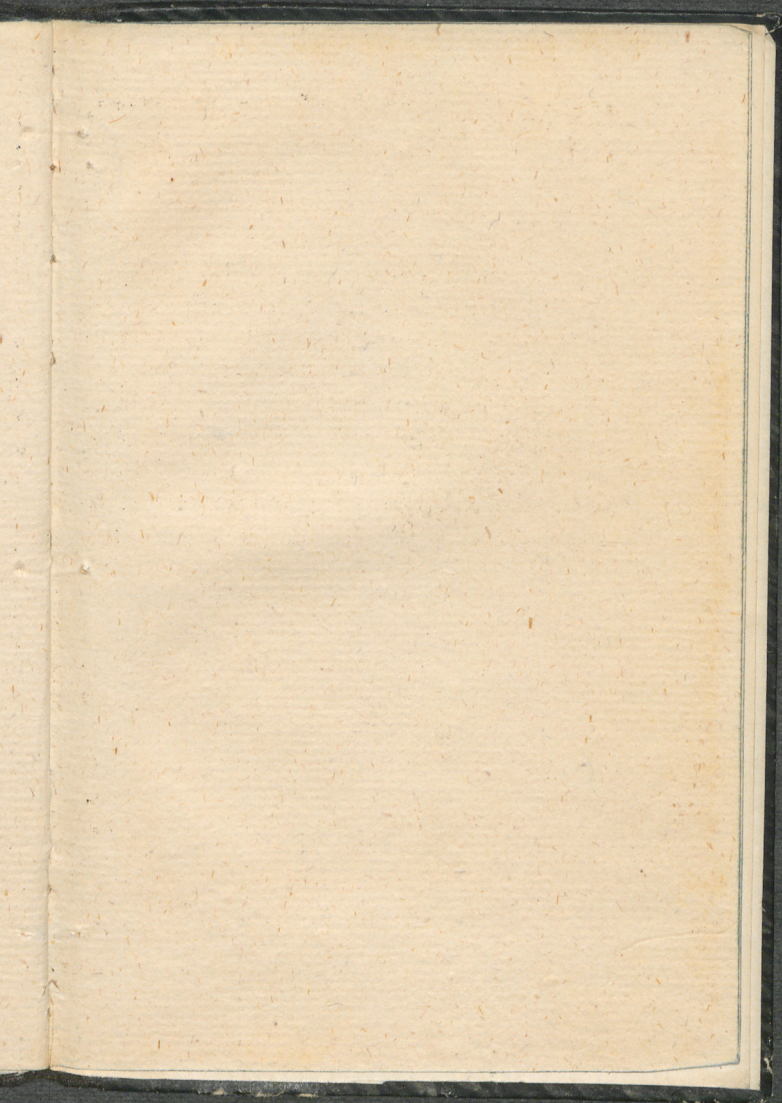
tigit is, qui boni pastoris partes in suis curandis exequi gauderet, & pro hoc magistratu, pietate in ecclesiam, liberalitate in scholas, & æquitate, & beneuolentiã in suos singulari, agamus æterno Patri sempiternas gratias, qui primus magistratum huius ditionis, filio Dei eius consilia clementer fortunante, pie laborauit, ut tota hæc ditiõ uera Dei noticiã & cognitiõne Christi illustraretur, seduloq; operam dedit, ut schola recte constituta domiciliũ doctrinæ Christianæ, & liberalium artium, & omnis humanitatis, in hac ditione semper floreret, ne quando uel ecclesiæ, uel iuuentutis institutioni uel cæteris reipublicæ partibus uiri scientiã doctrinæ sacræ & uirtutibus & literis ornati deessent. Ad hæc tanta beneficia adiungitur longissimi temporis & pax & tranquillitas, quã Deus per hunc principem in hodiernum usque diem clementer nobis concessit. Quam ob rem memores tot & tantorum beneficiorum, debita beneuolentiã & grata memoria talem magistratum à nobis nunc discedentem in æterna tabernaculo

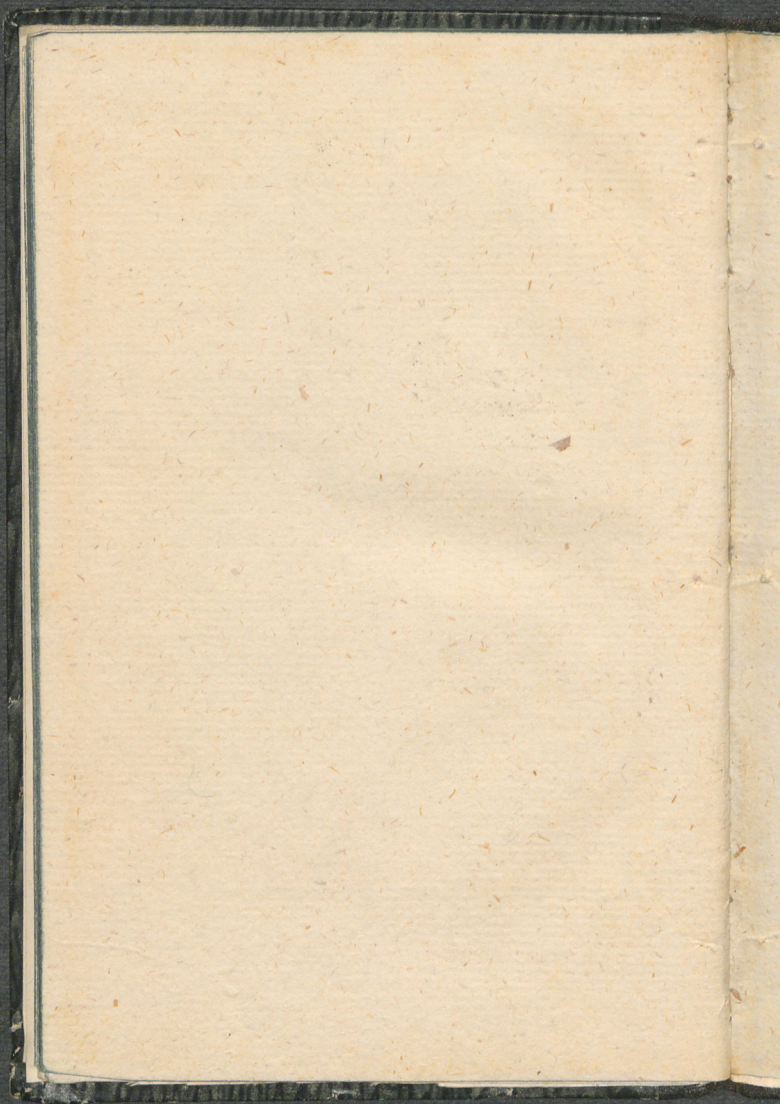
B v la &

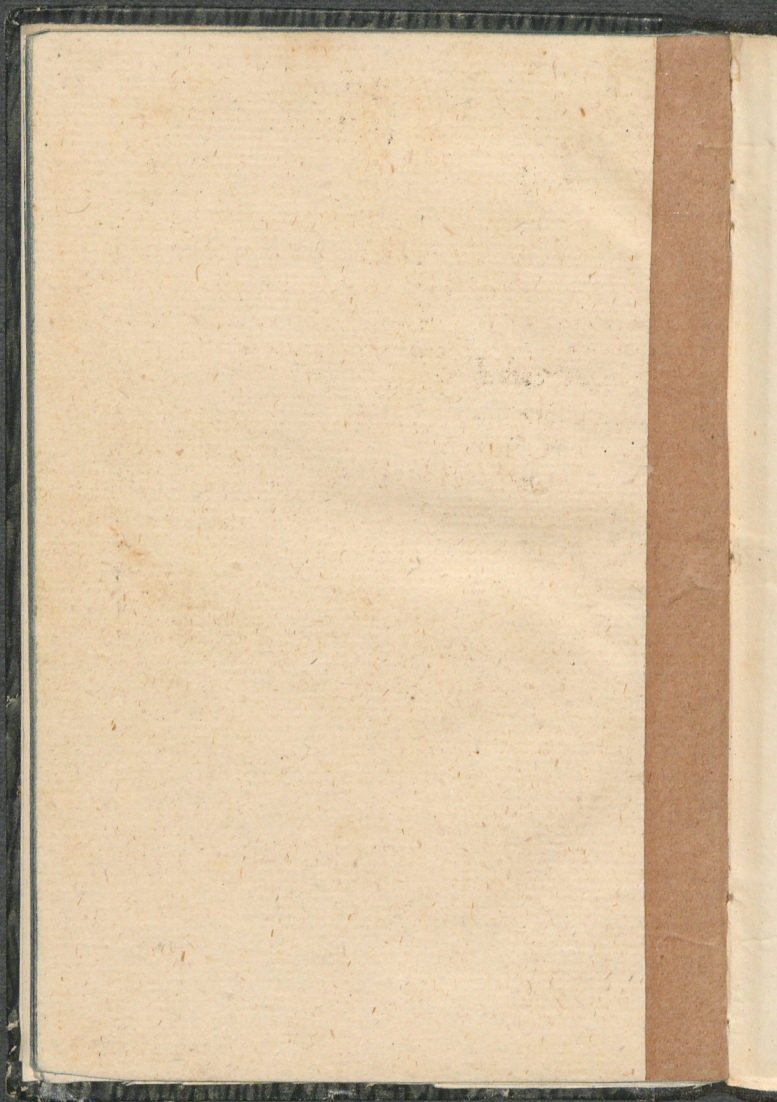
la & istud sanctorum concilium reueren-
ter prosequamur, agamusq; caelesti patri
pro hoc eius uicario, quo saluo, haec respu-
blica semper foelix, & incolumis stetit, gra-
tias sempiternas & immortales, at Deum
optimum maximum pie suppliciterque
oremus, ut hos magistratus illius successo-
res egregia uoluntate et excellenti uirtute
principes Deus suo spiritu & luce sic re-
gat, sic illuminet, ut toti ditioni ad omnem
pietatis cultum, et Dei gloriam rite ac reli-
giose preeant, & sic in omnibus partibus
reipublicae gerendis uersentur, ut nullum
prudentis magistratus, & pii principis of-
ficiū in illis iure desiderari possit, sibiq;
immortale decus & sempiternam glori-
am, & toti huic ditioni salutem &
foelicitatem, ut optimo Magi-
stratu dignum est, pariant
atque relinquunt.

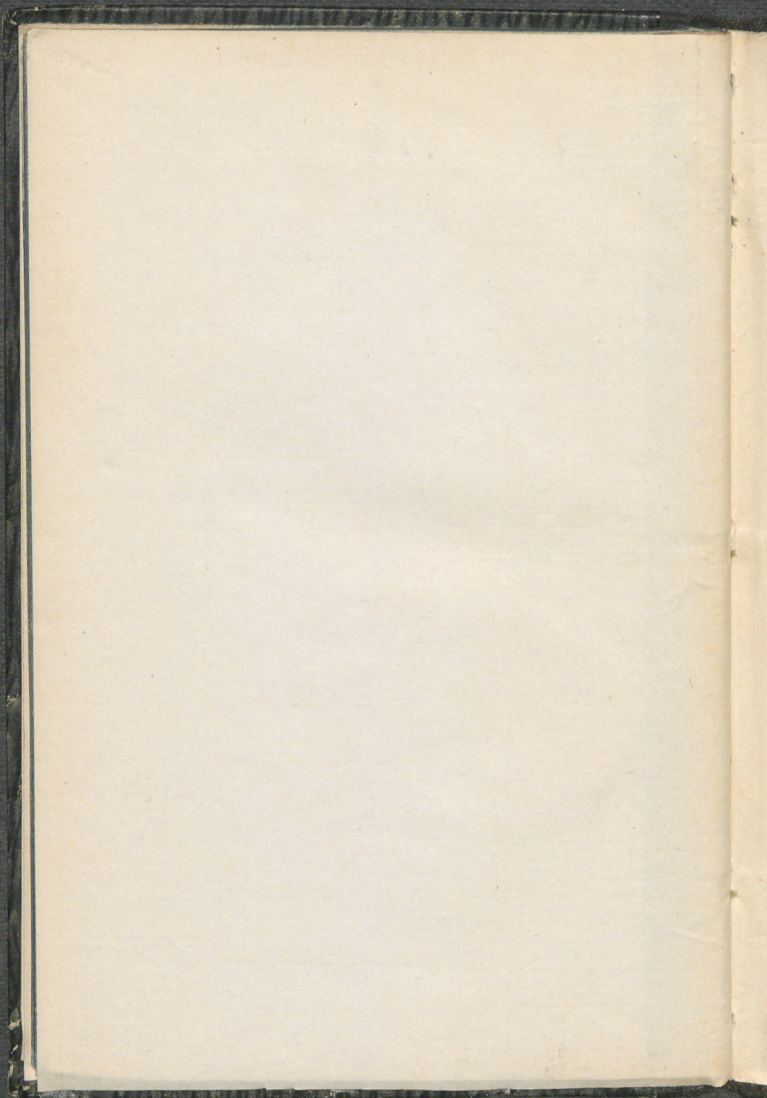

uideantur. Habetis optimi principis aim
 & studium in scholas & literas. Nunc d
 pace, quod ex tribus ultimum erat, sequ
 tur, ut paucis, sicut de ceteris, disseram
 Qua nescio an ipsa respublica à Deo
 optio daretur, ullum munus, religio
 cepta, aut sibi melius & utilius,
 bus gratius & dulcius optare p
 enim ditioni omnia pulchra, or
 ria gignit & producit, illa altr
 artium, largitrix diuiciarum,
 publica boni conseruatrix
 non abs re à poeta inter
 & dignitate excellenti
 opulenta, & beatos in
 uos. Illa enim uere re
 & opulentas reddi
 pletat, quod ille Plutu
 tanti boni princ
 mus, tantam
 annos quad
 stratum gest
 catam, &
 quillam
 uulgari
 B ij

